

Stratené letisko

**Brandon
McYntire**

Brandon McYntire

LETISKO

©Brandon McYntire

Michalovce, Slovensko 2018

ISBN: 978-80-973005-5-5

Pred terminálom stáli ľudia a nervózne sa obzerali okolo seba. Sú to už hodiny, čo mešká lietadlo. Deti pobehujú hore-dole a robia krik, akoby boli niekde na ihrisku. Vonku sa už zotmelo. Sadol som si znova na lavičku a pozoroval situáciu okolo seba. Je dosť zvláštne, že nás nikto neinformoval o meškajúcom lete a ani to očividne nikto nemá v pláne. Bolo veľmi teplo a nemal som už nič na pitie, tak som sa pobral do obchodu kúpiť si nejakú vodu. Keď som sa prechádzal pomedzi regály, stretol som sa so ženou, ktorá takisto čakala na let do Montrealu. Žena strednej postavy v krátkych nohaviciach a bielom tričku. Čierne vlasy zostrihané na štýl mikáda. V ruke neustále držala mobil.

Pozrela sa na mňa a s úsmevom začala rozhovor:

„Aj vás už prestalo baviť to nezmyselné obzeranie sa okolo seba?“

Prešla si rukou po vlasoch a vybrala plechovku z chladeného regálu.

„Áno, navyše nemám už nič na pitie, tak som prišiel sem.“

Takisto som natiahol ruku do regálu s nápojmi a vybral som si chladenú minerálnu vodu.

„To som zvedavá, čo ešte z toho dnes bude, len aby sme nemuseli spať aj na lavičkách. Každý rok sa vraciam na leto v auguste domov do Kanady, ale toto som ešte nezažila. Také dlhé meškanie nemajú tieto aerolínie vo zvyku.“

Vybrali sme sa k pokladni a cestou som si ešte vzal malú čokoládu. Keď sme zaplatili nákup, znova sme sa vrátili k terminálu. Ľudia tam stále znechutene stáli a viedli medzi sebou nudné rozhovory. Na terminál neprichádzal žiadny zamestnanec, ani sa nikto neobťažoval nám vysvetliť celú situáciu, ktorá tu vznikla. Žena si sadla ku mne na lavičku a sem-tam si odpila malinovku z plechovky. Mlčky sme sa pozerali pred seba, rozmýšľali sme o tom, ako dlho tu ešte budeme čakať. Žena sa zrazu ku mne otočila a povedala:

„Som Alica, žijem v Montreale. Odkiaľ ste?“

Zaskočene som sa na ňu pozrel a odpovedal: „Volám sa David a som z Michaloviec. Idem do Kanady pozrieť svoju tetu. Pozvala ma na mesiac. Je to prvýkrát, čo letím tak ďaleko.“

„No snáď tu nebudeme príliš dlho sedieť, veď samotný let je útrapa. Je to naozaj dlhý let. Lietam každý rok, ale zakaždým sa počas letu nudím, nemám sa s kým zhovárať. Aké máte vyznačené sedadlo na letenke?“

Pozrel som na svoju letenku a mal som miesto B23. Alica hľadala letenku v malej kabelke a po chvíli zistila, že má sedadlo A14.

„To je škoda, sme od seba dosť ďaleko, ale keby bolo vedľa mňa prázdne miesto, tak si môžete prísť sadnúť ku mne. Aspoň nám rýchlejšie ujde čas našej cesty a pohovárime sa,“ navrhol som.

„Samozrejme, uvidíme, ako bude lietadlo obsadené, tiež by ma netešilo pozeráť celou cestou tupo pred seba.“

Bolo už desať hodín večer a stále nikto neprichádzal. Cez veľké sklá som pozoroval lietadlá, ako vylietavajú a pristávajú. Ani som si nevšimol, že sa Alica niekam vytratila. Tak som si ešte raz prekontroloval všetky doklady a veci, ktoré som mal v príručnej taške. Obzrel som sa za seba a uvidel som Alicu, ako sa k nám blíži z nejakou zamestnankyňou letiska. Žena v červenom saku a čiapkou na hlave sa s meravým výrazom tváre postavila pred nás a začala hovoriť:

„Vážení, s ľútosťou vám musím oznámiť, že dnes neodletíte. Vyskytol sa nečakane nejaký technický problém na lietadle a navyše sme stratili spojenie s terminálom v Montreale. Pre zhoršené počasie nad Atlantikom sa dnes odlet odkladá na zajtra doobeda o desiatej hodine. Prepáčte nám, táto situácia je nečakaná. Zároveň vás poprosím, aby ste sa presunuli do terminálu C, kde máme ležadlovú časť, v ktorej môžete pokojne prespať celú noc. Poďte, prosím, za mnou.“

Všetci sme sa poslušne pohli smerom do terminálu C a nasledovali sme zamestnankyňu. Po chvíli sme vkročili do ležadlovej časti. Bolo tu približne 100 lôžok s vankúšmi a prikrývkami. Každý sme si vybrali svoje lôžko a veľa z nás si aj ihneď bez slov ľahlo. Všetci sme boli unavení a znechutení. Mne sa ešte nechcelo spať, a tak som sa vybral pozorovať lietadlá cez veľké sklenené okná. Každú chvíľu jedno lietadlo vzlietlo a zároveň ďalšie pristálo. Po chvíli sa ku mne pridala aj Alica a obaja sme sledovali tento kolobeh.

„Môžeme sa ešte trochu pozerieť, je to zaujímavé a potom pôjdeme spať, dnes som už zo všetkého unavená,“ prihovarila sa mi Alica. „Pravda je, že aj mňa doteraz fascinuje lietanie. Najradšej mám štart a vzlietnutie. Keď sme už tam hore, tak sa

cítim dosť neisto, stále mám strach, keď nastanú turbulencie. No štatistika stále dokazuje, že je to najbezpečnejšie cestovanie.“

„Ja mám zase najradšej pristávanie. Vychutnávam si ten úžasný pocit, keď sa už približujeme k pristávacej dráhe, a môžem si vydýchnuť, že už je to všetko za mnou.“

Chvíľu sme sa ešte pozerali na lietadlá a onedlho sme sa pomaly pobrali naspäť. Keď sme vošli dnu, už skoro všetci spali. Ľahol som si na svoje lôžko a v mysli som si premietal celý dnešný deň.

Alica ešte svietila mobilom, zrejme chcela dať vedieť domov, že dnes neletí. Nastalo ticho, občas bolo počuť len vozíky, ktoré roznášali batožinu z dolného poschodia. Všetky svetlá v miestnosti zhasli a nastala úplná tma.

Zobudilo ma hlasné dunivé hučanie dažďa, ktorý dopadal na plechovú strechu letiska. Vonku sa blýskalo, burácali hromy a bola strašná búrka. Pozrel som sa na svoje hodinky a bolo pol tretej ráno. Posadil som sa a snažil som sa rozlíšiť obrysy v tme, aby som videl, či niekto nechýba. Nebola tam Alica. Postavil som sa a pomalým opatrným krokom som išiel k terminálu, kde sme včera pozorovali lietadlá. Uvidel som Alicu, ako nepohute stojí a čosi pozoruje cez veľké sklo.

Došiel som k nej a bez akýchkoľvek slov som sa takisto zapozeral von.

Nad pristávacou dráhou bolo veľa svetiel, asi lietadiel, ktoré pristávali.

„Takisto ťa zobudila búrka?“ spýtala sa Alica.

„Áno... a po chvíli som si všimol, že tam nie si. Napadlo mi, že možno budeš pri termináli, tak som prišiel sem za tebou.“

„Niečo sa tu deje, niečo divné, nie je všetko tak, ako by malo byť. Pozri sa lepšie... tam na prístávaciu dráhu. Zdá sa mi, akoby tam pristávali lietadlá rôznych typov, no veľmi to s nimi hádže sem a tam. Prekliata búrka všetko komplikuje.“

Chvíľu som sa aj ja mlčky pozeral smerom na prístávaciu dráhu. Alica mala pravdu. Jedno lietadlo bolo veľké, druhé malé a mali rozdielne svetlá. Naozaj to s nimi hádzalo sem a tam, až sa občas zdalo, že ich to na prístávaciu dráhu priam hodilo. Pristávajúce manévry občas prudko osvetlili blesky, ktoré šľahali nad letiskom.

„Pozri sa tam!“ vykrikla Alica a pravou rukou naznačovala smer.

„Veď tam po dráhe behajú ľudia, akoby nevedeli kam majú ísť. Prečo nefunguje terminálová doprava? Veď by ich mali všetkých pozbierať do autobusov a takisto priviesť sem k terminálu.“

„Ani mne sa to nezdá, je to čudné. A vôbec, kam sa podeli všetci ľudia z nášho podlažia? Ani pri obsluhovacích pultoch nikto nesedí a obchody sú prázdne. Sme tu úplne sami. Poďme sa pozrieť dole.“

Došli sme k pohyblivým schodom, no boli odstavené. Tak sme po nich pomaly zišli dole. Zdola bolo počuť hlučnosť vozíkov, ktoré rozvážali starších ľudí po termináli. Keď sme

vošli na dolné poschodie, naskytol sa nám zvláštny pohľad. Po termináli sa zmätene pohybovali ľudia rôznych národností a bolo počuť veľa cudzích jazykov.

„Pozri sa na tamtých, čo stoja pri okne, vyzerajú ako vojaci z druhej svetovej vojny. A na ďalších tam pri dverách. Prečo sú oblečení v zimných kabátoch, keď je leto?“ divila sa Alica.

„Netuším, ale niečo mi tu nehrá. Poďme bližšie, som zvedavý, čo sa tu deje.“

Znova bolo počuť rachot, búrka naberala na obrátkach. Predierali sme sa pomedzi tými zvláštnymi ľuďmi a došli sme k východu, odkiaľ stále prichádzali ďalší a ďalší ľudia. Niektorí sa nás snažili opýtať na cestu, ale nerozumeli sme im, len sme ukazovali smer rukami. Boli medzi nimi aj paničky s veľkými klobúkmi, ktoré očividne nemali ani tušenie kde sa nachádzajú. Vyzerali skôr ako návštevníčky divadla, ktoré niekto z ničoho nič vzal sem na letisko. Bol to neuveriteľný chaos. Predierali sme sa chodbou, ktorá viedla von z terminálu. Zrazu sme uvideli dvoch pracovníkov v oranžových vestách, ako usmerňujú ľudí a posielajú ich k terminálu. Jeden z nich si nás všimol a priskočil k nám. Vypleštil na mňa oči a spýtal sa:

„Aký je rok?“

Nechápavo som sa naňho pozrel a položil som protiotázku:

„Prečo sa pýtate?“

„Tak v poriadku, vy ste naši. Poďte nám pomôcť. Naše kapacity nestačia. Dám vám pršiplášte a poďte so mnou von. Stačí len, aby ste usmernili kohokoľvek, koho uvidíte pri-

chádzať sem do chodby k terminálu. Po ploche nám pobejú ľudia hore-dole a v kuse pristávajú ďalšie a ďalšie lietadlá. Musíme udržať vonku poriadok, aby sa nikomu nič nestalo. Prosím, pomôžte nám.“

Padal silný hustý dážď a blesky metalo ešte viac ako predtým. Obaja sme si obliekli plášte a vyšli sme von. V diaľke som uvidel rodinku v zimnom oblečení, ako sa krčí v kapucniach. Pribehol som k nim a ukázal som im, aby šli smerom k terminálu, kde svietili fialové svetlá. V tom ku mne pribehla žena a niečo sa ma pýtala neznámou rečou. Aj jej som ukázal smer k terminálu a ona sa k nemu rozbehla. Alicu som už videl len z diaľky podľa oranžovej vesty. Zrazu som nad sebou začul hukot motorov. Pozrel som sa dohora a v tme som rozoznal lietadlo dvojplôšník, možno z druhej svetovej vojny. Pristávalo neďaleko mňa.

Odrazu som začul za mojím chrbtom detský plač. Otočil som sa a uvidel som za sebou stáť mladú Japonku s malým dieťaťom na rukách. Hovoril som jej a ukazoval rukou na terminál, no ona nechápavo na mňa pozerala a ani sa nepohla. Tak som ju chytil za ruku a pomaly viedol k terminálu. Zazrel som aj Alicu, ako viedla starší pár ku vchodu. Dobehol som k nej a ona nechápavo na mňa pozrela s otázkami v očiach.

„Dočerta, čo sa tu deje? Čo to má byť?! Odkiaľ sa berú títo ľudia a vôbec, videl si tie lietadlá? Veď dnes sa už také ani nevyrábajú. Videla som, ako všetky tieto lietadlá presúvajú von z letiska na nejaké pole. Som zvedavá, čo s nimi urobia.“

Zrazu oproti nám bežal v daždi zamestnanec letiska a zadychčane nám začal vysvetľovať:

„Tak, ďakujeme vám za pomoc, ale teraz vás musím odprevadiť do vášho terminálu. Podťte za mnou čo najrýchlejšie, prosím.“

Keď sme vošli na prvé poschodie, bolo tam veľa ľuďi, ale akoby boli z rozdielnych čias. Niektorí boli dokonca oblečení v eskimáckych kožušinových odevoch. Predierali sme sa hustým davom a zamestnanec sa stále za nami otáčal, aby nás nestratil. Došli sme na koniec prvého poschodia. Keď sme zastali, zamestnanec sa na nás uprene pozrel a dôrazne nás upozorňoval:

„Všetko, čo ste tu videli, si nechajte len pre seba. Teraz choďte hore na svoje poschodie, ľahnite si a ešte si pospíte. Sú len štyri hodiny ráno. Toto poschodie sa uzatvára a pre vašu informáciu, od tretej hodiny ráno je letisko uzavreté do odvolania.“

Už počas jeho slov nás obchádzali pracovníci bezpečnostnej služby letiska a v rukách mali žlté pásky. Zamestnanec, ktorý nás doviedol, sa otočil a rýchlym krokom si to namieril naspäť. Vošli sme do nášho terminálu. Nikde nebolo ani nohy. Keď sme vošli do lôžkovej časti, všetci ľudia spali. Tak sme si ľahli aj my. Nevšimal som si už ani búrku, ktorá rachotila nad nami, ani blesky spoza okien. Všetko som si premietal v hlave a nevedel som prísť na koreň celej veci. Nenašiel som žiadne logické vysvetlenie na to, čo sa odohrávalo na tomto letisku počas noci.

Zobudil som sa na to, že ľudia sa už medzi sebou rozprávali. Pozrel som na hodinky a bolo sedem hodín ráno. Bol som unavený, nevyspatý po chaotickej noci. Alicu som

nevidel. Ešte som ležal a sledoval som správy, ktoré práve bežali na obrazovke v strede miestnosti. Komentátor rečnil:

„Letisko v Bratislave je dočasne uzavreté pre magnetickú búrku, ktorá sa k nám prihnala zo západu. Všetky lety sú pozastavené do odvolania. Predpokladané obnovenie prevádzky bude dnes o desiatej hodine doobeda.“

Skontroloval som si znova všetky svoje doklady, letenku a svoje karty.

Ako vždy boli našťastie všetky v poriadku. Za mojím chrbtom som začul ženský hlas.

„Si už hore? Ja som strašne nevyspatá a bolí ma hlava. Nikto tu ani netuší, čo sa dialo na letisku v noci. Búrka už prestala a pootvárané sú už aj obchody. Podme si dať čaj do bufetu a potom sa presunieme k nášmu terminálu.“

„To je dobrý nápad, teplý čaj ma isto preberie, potlačí pocit nevyspatosti a ešte si stihnem kúpiť aj noviny.“

Pomaly som sa pozbieral a upratal som si svoje lôžko. Vzal som si svoju príručnú tašku a pobrali sme sa do baru. Sadli sme si na vysoké stoličky k pultu a do digitálneho rámčeka som zadal objednávku. Krátko nato mechanická ruka pred nás položila šálky s čajom a na digitálny rámček som priložil svoju platobnú kartu. Keď sme popíjali čaj, vedľa nás už po termináli ako o dušu lietali letiskové vozíky a rozvážali starších ľudí na určené odletové terminály. Naši spolucestujúci z lôžkovej časti sa unavene pohybovali po letisku a niektorí si už sadli k nášmu odletovému terminálu.

„Je to zvláštne, čo to malo v noci znamenať? Vôbec tomu nerozumiem. Rada by som sa pozrela na dolné poschodie, ako to tam teraz vyzerá a či sú tam ešte všetci tí podivní ľudia.“

„Samozrejme, aj mňa to zaujíma. Keď dopijeme čaj, môžeme ísť dole, snáď nás tam pustia.“

Chvíľu sme ešte sedeli a keď sme dopili čaj, vybrali sme sa smerom k prvému poschodiu. No nedostali sme sa cez spojovaciu chodbu. Zastavila nás žltá páska a hneď sa vynorili pracovníci bezpečnostnej služby, ktorí nás neústupne posielali naspäť:

„Nemôžete ísť ďalej, dolné poschodie je uzavreté pre technické problémy. Vráťte sa, prosím, naspäť, o chvíľu už povolia lety.“

Nedal som sa len tak ľahko odbiť a spýtal som sa strážnika:

„Sú ešte na dolnom poschodí všetci tí zvláštni ľudia?“

Pozrel sa na mňa a otrávene odpovedal:

„Akí ľudia, neviem, o čom rozprávate, hovorím vám, že je to uzavreté pre technické problémy.“

Diskusia očividne nemala zmysel, a tak som šiel s Alicou k nášmu odletovému terminálu. Ľudia tu už postávali a keď som pozrel von oknom, uvidel som naše lietadlo do Kanady. Za pult sa postavila zamestnankyňa v červenom oblečení a v červenej čiapke.

„Vážení cestujúci. Práve povolili prílety a odlety na našom letisku. Víтам vás, prosím, postavte sa všetci k magnetickému oblúku, začína sa kontrola. Pripravte si všetci letenky, budeme

vás postupne odbavovať. Vaše batožiny sú už naložené v lietadle. Ospravedlňujeme sa za včerajšie zrušenie letov a za všetky technické problémy, ktoré nastali na našom letisku. Na ich odstránení sa už od včerajšej noci pracuje. Prosím, pristúpte k oblúku.“

Ľudia sa postavili do radu a začala sa kontrola. Keď som došiel na rad, vytiahol som svoju letenku, prešiel som oblúkom a letenku som odovzdal žene v červenom. Ona ju priložila k obrazovke na pulte a znova mi ju podala.

„Môžete ísť ďalej, vaša letenka je v poriadku, prosím, pokračujte do chodby.“

Vošiel som do chodby a o chvíľu som už vkročil do lietadla. Privítali ma letušky v žltých oblekoch a jedna z nich ma odprevadila na moje miesto. Usadil som sa a čakal som, kedy sa objaví Alica. Na svoju miničítačku som si pripojil novinový čip, ktorý som si ešte stihol kúpiť v termináli. Ľudia postupne vchádzali a uvidel som aj Alicu, ako prechádza vstupnými dvermi. Keď prešla okolo mňa, navrhol som jej, že keď pri mne nebude nikto sedieť, nech príde ku mne. Tak sa aj stalo. Keď všetci nastúpili, miesto pri mne zostalo voľné. Alica si prisadla ku mne. Chvíľu sme sa zhovárali, keď v tom zaznel z reproduktorov pilotov hlas. Celý príhovor prebiehal v jazyku euréka.

„Vážení cestujúci, vítam vás na palube lietadla D46. Pripútajte sa a dodržujte všetky pokyny počas celého letu. Na stredovej obrazovke vám bude počas celého letu bežať kamerový systém nášho letu. Let v smere z Bratislavy do

Montrealu v Kanade bude trvať hodinu a pol. O chvíľu šartujeme. Ďakujem.“

Alica sa nervózne pripútala s tým, že po včerajšej noci má zvláštne pocity. Netrvalo dlho a lietadlo sa bez hluku odlepilo od zeme a kolmo stúpalo smerom hore. Pozeral som sa z okna a uvidel som, ako za letiskom v poli čosi zakrývajú striebornou plachtou veľkými žeriavmi. Došlo mi, že sú to lietadlá z predošlej noci. Keď sme boli vo výške 14 000 metrov, lietadlo sa natočilo západným. Na stredovej obrazovke bolo vidieť zábery z kamery umiestnenej na chvoste lietadla. Lietadlo letelo so sprievodným tichým bzučaním. Napadlo mi, že si prečítam noviny. Zapol som si svoju malú čítačku a spustil čip.

Správy neboli ničím zvláštne až na jednu.

Vo vedeckom ústave ADON v Bratislave minulú noc vedci znova otestovali spôsob ohnutia časopriestoru, no neoznámili výsledky tohto pokusu. Údajne bol pokus znova neúspešný a viac ho nebudú opakovať.

Výskum zahájili pred dvoma rokmi a zastavujú ho dnes v auguste 2214.

Alica sa oprela do sedadla, na uši si nasadila slúchadlá a započúvala so do hudby.

Pozrel som sa z okna a už bolo vidieť Atlantický oceán.

Názov originálu: Letisko
Autor: ©Brandon McYntire
Vydavateľ: Branko Mateja
Obrázok na obálke: www.pixabay.com
Tvorba obálky: ©Branko Mateja
Počet strán: 15
Formát: PDF
Vydanie: Prvé
Michalovce, Slovensko 2018
ISBN: 978-80-973005-5-5

Brandon McYntire – Letisko

Brandon
McYntire

Fotograf: ©Ludo Földy

9 788097 300555